

[Janne Normann]

ne for at få udleveret båndafspilninger er for snævre. Dem vil vi gerne være med til at se på en mulighed for at øge.

Vi vil altså gerne medvirke til forbedringer i det hele taget i Danmarks Radios styrelseslov, men heller ikke dette forslag er udtryk for forbedring.

Arne Melchior (CD):

Jeg benytter anledningen til at bakke det sidste, fru Janne Normann sagde, nemlig om besværet med at få båndafspilninger fra Danmarks Radio, stærkt op. Der er vist mange i dette ting og i mange af partierne, der er opbragte på borgernes og egne vegne over dette forhold.

Jeg vil gerne fremdrage, at jeg finder, at folketingets kulturudvalg er blevet nærmest sjoflet af Danmarks Radios driftsledelse ved at måtte vente i over en måned på at få en båndafspilning af et nogle få minutter langt program, og at det hidtil har været nægtet at få en afskrift – som naturligvis er det eneste, man kan bruge, når mange skal bedømme en udsendelse. At folketingets kulturudvalg skal være i denne underlagssituation over for Danmarks Radios driftsledelse, er ubegribeligt og uholdbart.

Det er nu over en uge siden, folketingets kulturudvalg over for kulturministeren har gjort forestilling i denne anledning. Det udbedte materiale er os bekendt endnu ikke fremkommet. Jeg tror ikke, der kan gå mange dage mere på denne måde, uden at sagen vil komme til at vække pinlig og berettiget og nødvendig opsigt.

Må jeg vende mig til kulturministeren og sige, at jeg synes, hans tale i dag indeholdt nogle forbløffende ting. Jeg skal nævne de to, jeg især hæftede mig ved. Selv om jeg personlig også har en vis skepsis over for reklame i TV – der er dog flertal for det i min gruppe – og der kan være mange grunde til at være skeptisk, så synes jeg ikke, der var anledning til, at vor kulturminister holdt en så reklamefjendsk tale, som han gjorde i dag. Han sagde dette, at vi mennesker er ikke så gode eller så smukke, som det fremstilles i reklamens verden, og derfor så han med ulyst på, at reklamen skulle få nye udbredelsesfelter. Det med, hvor smukke og hvor gode vi er, skal nok passe – de tilstedeværende altid undtaget – men derfra og så til denne

skepsis og uvilje imod reklame som et værktøj både for erhvervslivet og for samfundet er der et stort spring. Politiske partier driver jo også reklame. Når der er valg, finansierer LO reklamer til masser af millioner kroner. Ja, der er da også reklame i Danmarks Radio – efter nogle meget blandede kriterier. Men tilbage til valgkampen, hvor LO yder socialdemokratiet millionvis af kroner til finansiering af reklameaviser. De meninger og de ønsker, der gives udtryk for dér, er også ofte smukkere og bedre end handlingerne, der følger derpå. Det må man leve med.

Kulturministeren er jo berejst – nogle kritiserer det – jeg synes, det er fortrinligt, at han rejser meget ud og ser sig om, så han ved, hvordan der ser ud i de lande, hvor der ikke er nogen reklamer eller næsten ingen reklamer. Man kan godt lidt generaliserende, men reelt sige, at overalt, hvor reklamen har frie udfoldelsesmuligheder, er mennesker betydelig friere stillet i deres forbrugsvalg og har også en betydelig bedre levestandard end dér, hvor reklamen ikke findes.

Den anden forbavsende udtalelse, som efter min mening var en stor nyhed, er af politisk art, idet kulturministeren talte om mediekommissionen og ligesom lagde sig i venteposition til, hvad den kan komme med, inden han – hvis jeg har forstået kulturministeren rigtigt – vil komme med sit eget og regeringens udspil til en ny radiolov.

Nu har vi ikke været dem, der mente, at det hastede så forfærdelig, og vi var med til at anbringe kulturministerens eget forslag i syltekrukke for et par år siden, idet vi roste ham for det, han var kommet med året før, og sagde, at han behøvede ikke allerede at lave sit eget forslag om. I fjor annoncerede han imidlertid, at vi i den folketingssamling, vi nu er inde i, ville se hans nye forslag. Jeg har allerede forstået, at det når vi ikke. Men vi havde da regnet med, at vi senest primo næste folketingsamling, hvor den gamle lov skal til enten prolongation eller rettelse, at vi senest i oktober-november 1980 ville se et nyt forslag fra kulturministeren, som vi så kunne realitetsbehandle sammen med de mange private lovforslag, som vi bl. a. førstebehandler to af på ny i dag.

Men jeg forstod næsten – og her er der et konkret spørgsmål til kulturministeren – at han nu skifter helt signaler på dette punkt. Vi skal ikke have noget forsvar, vi skal ikke